

Hør. Det har jeg paastaet og paastaar endnu, at Forhold er der ikke i dette. Den højtærede Minister talte om, at Underofficererne og Officererne vare gifte. De menige kunne ogsaa være gifte, inden de komme i Tjenesten. Saaledes er det i alt Fald gaaet mig. Dengang jeg var Soldat, havde jeg baade Kone og Barn at forsørge, og det var rigtignok kun med den yderste Anstrengelse, at jeg holdt mig fra at komme ind under det, som man kalder det offentlige Omraade. Jeg havde ikke noget i Baghaanden, da jeg kom ind som Soldat, og jeg maatte omtrent hele den Tid samtidig forsørge Kone og Barn; men det var i Sandhed ikke med den Lønning, jeg fik, men ved ihærdigt Arbejde, naar de andre havde Hvil. Naar de andre havde fri, saa maatte jeg sidde og arbejde. Jeg paastaar derfor, at det Argument, som den højtærede Minister kom med, siger ingen Ting. Jeg tillader mig fremdeles at kritisere, at der er saa store Misforhold paa det krigsministerielle Budget, som her ere omtalte. Men den højtærede Minister kom ogsaa med et andet Forsvar. Han henvisste til, at hvis de menige Soldater virkelig sultede herhjemme, saa maatte de meget mere sulte i andre Lande, for der var Lande, som gav deres Soldater mindre i Lønning, end de saa her i Landet — der var kun to Lande, Norge og Sveits, der gav dem mere. Jeg kan ikke forstaa, at et saadant Bevis kan fremdrages af en Minister. Hvad i Alverden kommer det os ved, om de sulte i Tyskland og Frankrig — naar vi tale om indre Forhold vel at mærke; jeg kunde nok ønske, at de ikke sultede nogetsteds. Om de sulte i Tyskland og Frankrig, er det noget, som taler for, at de ogsaa skulle sulte her? Det kan jeg ikke forstaa. Nej, den højtærede Minister siger, at de have det godt her; naar de rejse hjem, ere de fede og tykke og sunde, de have det rigtig godt her. Ja, hvis det var den almindelige Mening blandt Soldaterne, at de havde det godt, saa var det urimeligt af mig at tale om, at de havde det slet, men jeg tror heller ikke, det er den almindelige Mening blandt Soldaterne. Jeg tror, at der er saa mange Beviser i den modsatte Retning, at jeg ikke forstaa, at den ærede Minister kan komme frem med den modsatte Anskuelse. Der er mange, der unddrage sig Soldaterlivet ved at rejse bort, andre aflive sig, naar de komme ind som Soldater; Folk, der have været kendte som brave danske Sønner i deres daglige Gerning hjemme, hvor Ministeren mener, de have det sværere, ere, naar de ere komne ind som Soldater, blevne saa fede og lede af Livet og den Behandling, der er blevet

dem til Del, at de undertiden gaa hen og aflive sig; det er der mange Eksempler paa. Andre blive pinte og plagede, saa de falde om paa Eksercerpladsen. Jeg tror ikke, at det er Bevis for, at vore menige Soldater have det godt. Der kunde vist tiltrænges en ikke saa ganske lille Forbedring paa dette Omraade, saaledes at det blev snarere en Behagelighed for dem at være Soldater end — som nu — en Tvang i allerhøjeste Grad. Mange af Soldaterne betale store Penges for at blive fri eller komme til at ligge inde i kortere Tid. De maa i hvert Tilfælde være af samme Mening som jeg, at de ingenlunde have det godt, men ønske at blive færdige med at være Soldater saa hurtigt, som det lader sig gøre. Den ærede Minister har i det hele taget meget svært ved at forstaa, hvad det er at sulte; det vil jeg godt tro, det er meget rimeligt. Han fremdrog, at det ogsaa blev sagt ude ved Forterne, at Arbejdsmænd, der havde 3 Kroner om Dagen, sultede. Det har jeg ikke hørt sige, men jeg har ganske sikkert hørt, at Arbejdsmænd, selv om de havde 3 Kroner om Dagen, kunde være raste nok til at forlange lidt mere og mere, at de fortjente lidt mere for deres Arbejde. Jeg har derimod hørt, at Arbejderne sultede den Gang, da de ude ved Ministerens Fort fik 73 Ø. om Dagen for deres Arbejde. Jeg tror, at hvor lidt Kendskab den ærede Krigsminister end har til disse Forhold, vil han dog kunne forstaa, at med 73 Øre om Dagen ville Arbejderne, tilmed hvis de skulle forsørge flere end sig selv, komme til at sulte sammen med deres Familier. — Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger til den ærede Krigsminister vedrørende hans Uslag paa Benyttelsen af Ridehuset paa Kristianshavn. Jeg mener nemlig, at jeg forleden Dag fik bekræftet, at Krigsministeren i allerhøjeste Grad var partisk. Ministeren mente, at der ikke var nogen Anledning for ham til at lade mig laane Ridehuset den Gang, da han allerede i Forvejen havde overladt det til min Modkandidat til Afholdelse af et Møde for alle Vælgere. — Ministeren havde for øvrigt vist ham mere Opmærksomhed; Ministeren havde ogsaa laant ham Gymnastiksalen — men det vedrørte jo slet ikke mit Andragende. Mit Andragende gik ud paa en Tilladelse for mig til at afholde et Møde, ingenlunde for mine Partifæller alene, saa jeg syntes ikke, at der kunde være nogen som helst Grund for Krigsministeren til at nægte mig dette, saa meget mere som baade min Modkandidat, Maler-Mester Jensen, og jeg, bægge to, ved forrige Valg havde benyttet Lokalet. Men nu var det saaledes forrige Gang, at ingen tænkte